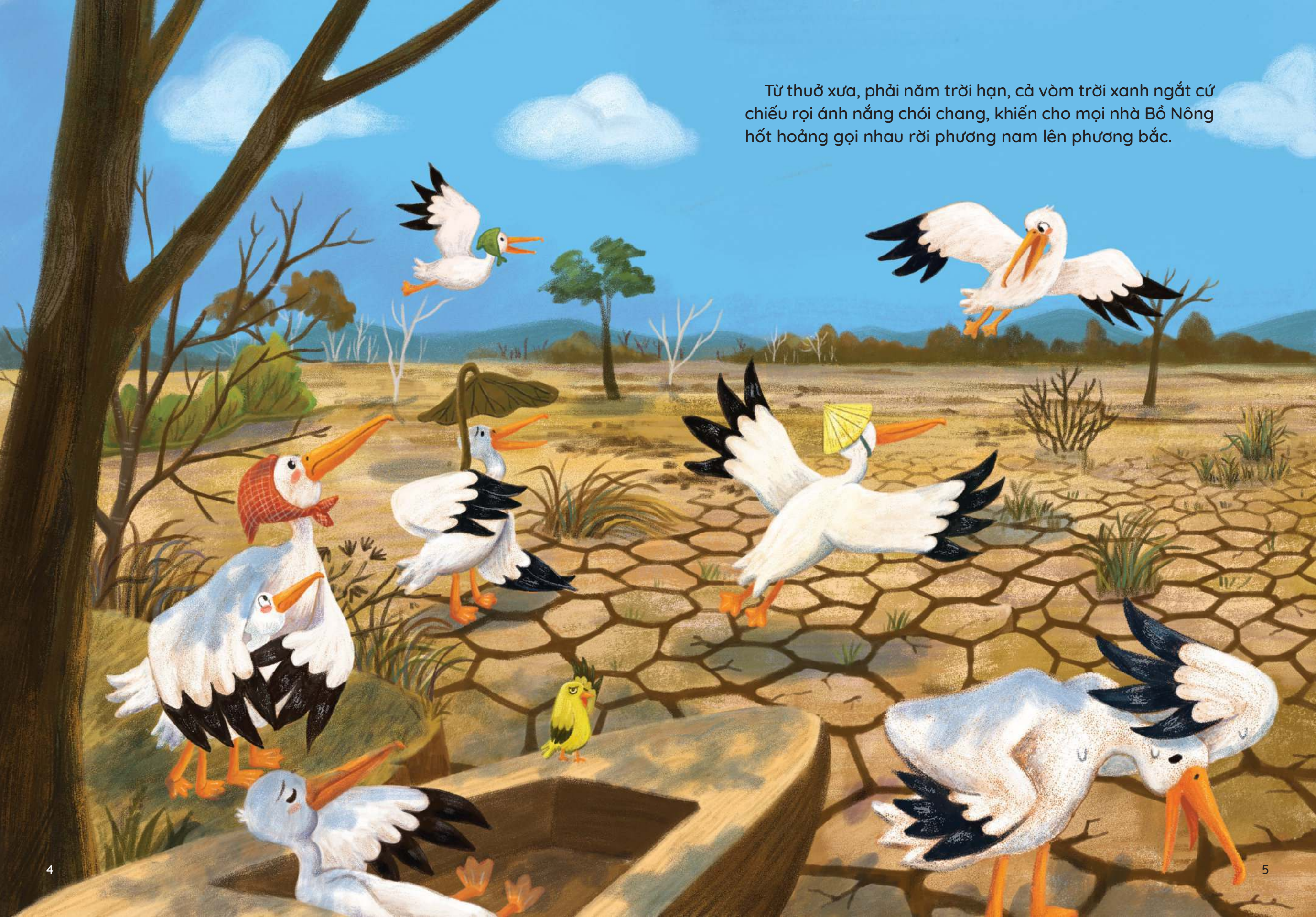

Từ thuở xưa, phải năm trời hạn, cả vòm trời xanh ngắt cứ chiếu rọi ánh nắng chói chang, khiến cho mọi nhà Bồ Nông hốt hoảng gọi nhau rời phương nam lên phương bắc.

Mới sáng sớm, trời đã như đổ lửa, đàn
Bồ Nông hối hả bay đi.

Phía cuối đàn, có hai mẹ con Bồ Nông
sát cánh bên nhau. Bồ Nông mẹ luôn chở
che, động viên Bồ Nông con bé bỏng.

“Cố lên con yêu, đến phương bắc,
chúng ta sẽ tha hồ được mát mẻ,
lại có nhiều thức ăn ngon nữa!”

Bồ Nông con nghe mẹ nói vậy,
vui sướng reo lên:

“Thế ợ? Thích quá! Thích quá!”

Bồ Nông mẹ âu yếm nói tiếp:

“Lúc ấy, con sẽ được dang rộng đôi
cánh trên hồ nước trong xanh và ngắm
sắc màu rực rỡ của núi rừng nữa đấy!”

Bồ Nông con khẽ chớp mắt rồi tưởng tượng ra bao điều lạ ở miền đất mới. Nghĩ vậy, Bồ Nông con càng gắng đập mạnh đôi cánh để bay cùng đàn.

